

Nye ansigter

Filmkunstens verdensbillede har i den sidste halve snes år bl. a. været præget af opdagelsen af en række nye filmlande. Det er almindeligt kendt hvilke, og vi skal ikke for 87. gang repetere. Det er unægtelig mindre interessant at beskæftige sig med den omstændighed, at der trods den almindelige og universelle ekspansion inden for filmkunsten stadig er en overvældende mængde lande, der overhovedet ikke har gjort eller gør sig gældende på filmens område. Det er ikke så mærkeligt, at man ikke finder blomstrende filmkunst i de mange nye stater, der i disse år formes. Man har ofte andet at tænke på end kunsten. Men hvis vi blot skal holde os til Europa og de gamle lande, er der adskilligt, der i filmisk henseende er hvide pletter. Lad os nævne Holland, Belgien, Schweiz, Norge, Portugal. I nogle af landene findes der ganske vist en produktion, men i bedste fald har den kun lokal interesse. Nogle ville være så ondskabsfulde at føje Danmark til rækken. Det ville ikke være ganske korrekt. For det første har dansk film engang haft international betydning, for det andet hører Danmark retteligere hjemme i den anden store gruppe af lande, der ikke har nogen national filmkunst, men i hvert fald én stor filmkunstner. Det kan dog ikke nægtes, at mange efterhånden har affundet sig med den kendsgerning, at Danmarks bidrag til filmkunsten er Dreyer. Man har ofte kunnet føle sig fristet til at filosofere over, om danskerne simpelthen er et folk, der ikke er disponeret for filmkunst. Hvis man skal sammenfatte bestræbelserne for at udbrede filmkundskaben herhjemme, er det efterhånden ikke så lidt, der bliver gjort. Vi har børnefilmklubber, der tager sig af de små, vi har Skolescenes Bio, der tager sig af de større, vi har filmklubber for de voksne, vi har aftenhøjskoler og oplysningsforbund, der arrangerer filmstudiekredse, vi har filmkronik i radioen og filmorientering i fjernsynet, og vi har museet. Og først og fremmest har vi mere og mere filmkunst i biografene. Alligevel er der ét sted, hvor al denne aktivitet hidtil ikke har efterladt sig det ringeste spor, i den danske filmproduktion. Den er blevet angrebet og diskuteret i det uendelige, uden at den indtil nu har forandret sig det mindste. Skal man derfor definitivt afskrive håbet om en national, dansk filmkunst? I dag er man måske ikke helt så sikker. Er der ved at ske noget i dansk film? Skønt vi har vanskeligt ved at se, at Bent Christensens og Leif Panduros „Harry og kammertjeneren“ var et mirakel, så var den dog så tilpas anderledes, at man med en vis ret kunne stille forhåbninger. Det er i dag tydeligt, at det er Bent Christensen som *producer*, man skal satse på. Han er involveret i alle de danske film, som vi venter spændt på i denne sæson. Det skulle ikke være nødvendigt at gøre opmærksom på, hvor betydningsfuld en producer kan være. Foreløbig har Bent Christensen i hvert fald om sig samlet nogle folk, som man har adskillige gode grunde til at vente sig andet end det sædvanlige af. På de følgende sider præsenterer vi de fem, som nu har udspillet. Endnu er det for tidligt at se, om der kommer noget ud af „Gruppe 62“. Men ellers mener vi ikke at have overset nogen.